

Valamennyien a jezsuiták által működtetett St. Xavier iskola 6-12. osztályos tanulói. (Itt alacsonyabb osztályok nincsenek.) Négy gyermekfelügyelő foglalkozik a gyerekekkel: kettő a fiúkkal, kettő a lányokkal – és ők is mind törzsi származásúak.

A fiúkollégiumban két terem áll a 200 diák rendelkezésére: az egyikben a 6-9. osztályosok, a másikban a 10-12. osztályosok alszanak. De ezeket a termeket használják tanulásra is. Ezen kívül van a konyha, az étkező, 10 WC, közös zuhanyzó, egy ruhaszárító helyiség és a sportpályák. És lényegében ugyanez a helyzet a lánykollégiumban.

A nevelők fő célja, hogy erkölcsi és értékorientált nevelést nyújtsanak. A tudatosságra nevelésbe beletartozik a tisztaságra, egészségre, környezetvédelemre való nevelés, de a jó állampolgárságra való felkészítés, vagy a pályaválasztási tanácsadás is.

A lánykollégiumot nővérek kezdeményezték 1968-ban, mert azt látták, hogy a lányokat falun egészen fiatal korban bevonták a szőnyegszövő tevékenységbe, de nevetségesen alacsony bért fizettek a gyermekmunkásoknak. Ehelyett a „rabszolgamunka” helyett kínálták nekik a tanulás lehetőségét – és ma már az egykori diákok küldik a gyerekeiket-unokáikat tanulni.

Vyara városka különlegessége, hogy aránylag sok a fa, s így sok a madár is: békés, tiszta, üde környezet jellemzi

Valamennyi beszámoló sok-sok közös ünnepről számol be, Indiában nagyon sok mindennek van „napja”, ezeket mind-mind megtartják – beszédekkel, faliújság-készítéssel, kis műsorral stb. Ugyancsak közös vonás, hogy a kollégiumokban a diákokat kisebb-nagyobb csoportokba szervezik, amelyeknek aztán közös feladataik is vannak (pl. a konyhán, a kertben, az ünnepek szervezésében stb.).

Ezeket a csoportokat a diákok képviselői vezetik, így a vezetői képességeik is fejlődnek. A beszámolók sokféle versenyről adnak számot: ezek között kvíz, énekeszenés ki-mit-tud, vagy éppen rajz- vagy hajviselet-verseny egyaránt akad; de nagyon sok sportverseny is van.

A beszámolók szerint a tapasztalatok főleg a csoportok közötti versenyekről jók: a gyerekek megtanulnak a csoport, a közösség eredményességéért dolgozni. És évente egy-egy (néha talán több) kirándulás gazdagítja a kollégiumi életet.

Mivel a kollégiumokat a jezsuiták – és a velük kapcsolatban álló női szerzetesek – működtetik, így erős a katolikus szellemiség, de nem minden kollégista katolikus.

Van tehát kb. 750 indiai kollégistánk. A kapcsolatot

egyelőre „központosítva” tartjuk: Fernando atyával állok levelezésben. Catrinel, akit júniusban megismertünk, az egyetemi munkája miatt nem tud rendszeresen részt venni a szolgálatban. Priyanka Christian az új projekt-menedzser: ő a második kislánya születése után most áll ismét munkába.

Egyelőre még nem kértem közvetlen elérhetőséget az egyes kollégiumokhoz. Ennek talán akkor lenne értelme, ha akad egy-egy önkéntes, akivel személyesebbé-közvetlenebbé válhat a kapcsolat. Ez nincs életkorhoz kötve, és évente néhány angol nyelvű levél első lépésként talán elég is lenne.

Aztán ki tudja, it hoz a jövő... - akár még személyes látogatást is!

2019. 11. 19.

KIRÁLY IGNÁCZ

JÉZUS-KÖVETÉS

Minden keresztény tudja, hogy mi a Krisztus-követés. Az ismeretekben és lelkiéletben mélyebben járatos ismeri Kempis Tamás Krisztus követése című könyvét a XV. századból. A Bokor teológiáját elindító és meghatározó Bulányi atya műveiből is ismerjük a lényegi hangsúlyt, miszerint a Szentírásnak Jézus ajkára adott szavai segítségével keresnünk kell az Isten Országát, és amit megtaláltunk, elfogadtunk, annak megélésére kell fordítanunk az életünket: Ország-építésre. Imitatio Christi, Krisztus utánzása c művében Kempis írja: „Uram Jézus, add, hogy utánozhassalak, ha a világ megvetése szakad is rám!” (III/56). Jobb fogalom a követés. Jobb, mert az utánzásban kevésbé kap hangsúlyt a cselekvő ember személyes döntése, felelőssége. A követésben jobban benne van az ember a maga szabadságának felelős döntésével, az életvitel folyamatos fejlődésre hivatottságával. Hasra esés helyett kritikus odafigyelést jelent. Behódoló infantilizmus helyett mérlegelő felnőtt hit-hűséget jelent.

Nagy a kísértés, hogy a Krisztust követés szembe állítódjék a Jézus-követéssel. Ezzel szemben Pázmány azt írja Kempisről: „Lelki vigasztalás és isteni szolgálatra való gerjedést vészen”, aki olvassa. Lehet követni Jézust Krisztusként és lehet történeti Jézusként. Tény, hogy Krisztust hangsúlyozva Jézus istenfiúsága kapja a hangsúlyt. A katolikus dogmatika Jézus valóságos Istennek és valóságos embernek határozza meg (ennek filozófiai kritikájával most nem foglalkozunk). Ő az Isten Fia (ennek a misztérium fogalmába menekülő kifejtésével most szintén nem foglalkozunk). A magasabb minőség azonban háttérbe szorítja az alacsonyabbat: azt, hogy Jézus ember fia. Ember fia is. Tény, hogy a követést is meghatározza ez: másként követhető az Isten, és másként az ember.

Komoly erőfeszítések történtek arra régen és ma is, hogy a misztériumok magasságába helyezett Jézus tanítása és életpéldája hatékonyabb szerepet játszhasson a hívő emberek életalakításában. Szembeállítás helyett most kapjon hangsúlyt a történeti Jézus emberi oldala. Nem attól kell félni, hogy ezáltal csökken Jézus Krisztus tekintélye, hanem annak kell örülni, hogy emberközeli személyisége újabb motivációt adhat a követés komolyabban vételére. A nehezen megtehető nem kell az „evangéliumi tanácsok” fogalmába csomagolva szentségtartóba tenni, mert hátha azért volt hegyi (mezei) beszéd, hogy Jézus-követésünkben törekedjünk annak mindenkire vonatkozó megélésére.

1./ Jézus személyisége

„Krisztus nem más, mint a történelmi Jézus, a „názáreti”... Ő egy bizonyos valaki, mással össze nem téveszthető, föl nem cserélhető személy, akinek egyéni neve is van” (Küng C/4,2). Individium, mondja a szaknyelv. Megismételhetetlen egyediség, egyéniség, karakter, alkat, aki nem mentes kora, kultúrája, genetikája hatásai alól. Ujjlenyomata is más volt, mint az őt követőké... Élt, az élettel együtt járó sajátosságokkal: tett olyant is, amit egy másik Istenre figyelő ember nem, vagy másként tett volna.

Gyermekként tesz olyat, ami ma erősen neveletlenségnek minősülne. A Közel-Keleten a 12 éves fiú ma is majdnem felnőttnek számít, legalábbis a katonakötelesség és nemi érettség szempontjából. Egy patriarchális kultúrában azonban úgy kiosztani az érte megalapozottan (három nap!), sőt szeretetből aggódó szülőket, ahogyan ő teszi (Lukács 2,41-50), komoly egót mutat. Az elnézést kérés jobban illett volna, mint butasággal is vádolni szüleit („Hát nem tudátok?”). Milyen jó lenne, ha a szent írók-szerkesztők megőriztek volna legalább egy példát arra nézve, hogy Jézus bocsánatot kér. Az ellenkezője bezzeg hangot kap: „Ki vádolhat engem bűnről?” (János_8,46). Kérdés: Ez a jeruzsálemi templomi eset kibővíti-e Jézus tekintélyét? Számomra semmiképpen.

Gyermek volt szüleinek, lázadó tini volt a leírás szerint. Ehhez hasonló, de ennél sokkal kisebb kihágásaimra egy-egy „nyakleves” volt szüleim reakciója. A normára nevelés hagyományos eszköztára nem csökkentette nagy tiszteletemet, szeretetemet szüleim iránt. Unokáim számára pedig a legkedvesebb papás meséim azok, amikor betyárságaimból villantok fel valamit. Nem csökken irántam való nagy szeretetük azzal, hogy emberközeli a papa. Sőt!

A kánai menyegzőn már a felnőtt és küldetéstudatos fiú szól az édesanyjához. A ránk maradt leírásban Jézus eléggé rideg, távolságtartó. Ilyen karakterekről mi is tudunk. A majdani Bulányi atya már a piaristákhoz való „önfejű” jelentkezésekor azt mondta szüleinek, hogy ezen nincs mit megbeszélni. Ő már

döntött, és kész. Kemény beszéd ez. Amikor édesanyámnak elmondtam, hogy vége a szép álmainak, miszerint majd pap fiánál ő lesz a házvezető asszony, akkor igyekeztem körbeszeretgetni őt, hogy megszülethessen az elfogadó mondata: „Biztosan jól meggondoltad, fiam”. Emészthetőbb beszéd ez. Egyik karakter így, a másik úgy rendezi dolgait szeretteivel. Ettől még, sajnos, én nem lettem szentebbé, és Gyurka bácsi meg Jézus nem lett gyarlóbbá számomra.

A vendégségben illendően próbálunk viselkedni. Megadjuk a tiszteletet a vendéglátónak, ha nem muszáj, nem provokálunk feszültséget. Jézus egy baráti családnál, Mária, Márta, Lázár vendégségében otthonosan mozog, családiasan közvetlen. Ejnye-bejnyét mond a szolgáló Mártának, és méltatja a reá figyelő Máriát, aki női tanítványainak egyike. Kafarnaumban, Péteréknél kedvesen tevékeny, és anyóst gyógyít. Simon farizeusnál már nem így viselkedik. A róla susmusoló farizeusnál gondolatcserét kezdeményez. Megemlíti a vendéglátó tisztasági és üdvözlési mulasztásait vendégével szemben (lábmosás, üdvözlő csók). Még hozzátesz egy bűnös asszonyt méltató beszédet is (Lukács7,36-50). Ilyen egy kemény és őszinte jellem! Én morogtam volna magamban, utólag ki is beszéltem volna a dolgot tanítványi köreimben.

Négyszemközt csilingeltem volna Simonnak is. A vendégségben ünneprontóan és nyilvánosan reagálni le a jelenséget? Tőlem idegen. Emlékszem, zöldfülű teológusként egy püspökkel együtt tartott ünnepi papi ebéden teológiai témát vettem fel, de egy idősebb paptestvér letorkolt: „Nem tudod, hogy papi ebédeken nem illik teológiáról beszélni?” Illendőségek, szokások, meghunyászkodások... Ez is az ember. Kertelés nélküli konfrontációk... Ez is az ember. Szent Teréz akár Jézusnak is címezhetne volna azt, amit a Jóistennek mondott: „Ha így bánsz azokkal, akiket szeretsz, ne csodálkozz, ha annyi az ellenséged!”

2./ Jézus pasztorációs módszere

Legjobb védekezés a támadás. Ilyen alapon Jézus akár magyar is lehetett volna. Akárhányszor számon kérően támadják, visszavág. A nem rendesen mosakodó tanítványok esetében dörgedelmes kritikával illeti a kívül mosakodó, de belül pizskos embereket, a támadóit. A kalász szedésének munkavégzős vádját Dávid tekintélyére alapozva dobja vissza.

A szombati provokációs gyógyításoknak se szeri, se száma. Pedig a betegek várhattak volna még egy napot, ha már évtizedekig viselték betegségüket. Lehet, hogy azoknak van igazuk, akik azt mondják: botránnyosan kell szólani és tenni, hogy odafigyeljenek rá az emberek. Ki a botránypárti pasztorációra, ki az empatikusra hajlik. Sokkoló felrázásból miért születne jobban megterés, mint az odaszeretgető

barátkozásokból? Tömegek előtti igehirdetésből miért születne jobban kisközösség, mint a személyes kapcsolattartásokból? Bármely módszer képviselője beláthatja, hogy az eredmény ugyanaz: kétezer év alatt nem tért még meg az emberiség. Mindegyikünk a maga elkötelezettsége és karaktere szerint igyekszik hatékony emberhalásszá lenni. Te is, én is... Jézus is. Itt a küldetés teljesítésére való törekvésében van a példa értékű erőforrásunk.

Jézus kettős kapcsolatrendszerben élt. Az egyik közismert, a tanítványok köre. Tizenkettő, hetvenkettő. Férfi és női tanítványok. A másik csak felvillanásaiból következtethető. Nikodémus, arimateai József, leprás Simon, az akkori zsidó elit tagjai. Vannak fővárosi kapcsolatai is, amelyeket nem köt a Tizenkettő orrára. A pálmaágas bevonulás előtti események csak így magyarázhatók. A konspirációs elemek felismerhetők. Vizeskorsós férfi (ez asszonyi munka!), jelszóra emlékeztető bemondásra számárcsikó a Mester részére, konspiratív éjjeli pihenő hely az olajfakertben (nem közterület). Tanítványainak azt mondja, hogy nem megy fel a fővárosba, aztán mégis, más úton felmegy... (János 7,8). Igazi céltudatos és megfontolt pasztorációs működést látok Jézusnál.

Ha úgy látja jónak, pl. életveszély miatt, még a tisztátalan pogány Szíriába is kimegy néhány hónapra (Márk 7,24). Nem az „ide lőjete” öngyilkos megszállottsága jellemzi. Ravasz László református püspök írja a kommunistákkal való kollaborálással kapcsolatban: „Inkább voltam megfontolt, mint hős.” Bulányi Gyurka bácsi indigós önvédelme is ilyesmi: újabb börtön veszélye nem éri meg a brosúrák sokszorosítását, hiszen mindenki fél templomon kívüli hitéletet élni. Ki így, ki úgy igyekezett helytállni. Kollaborálás... helyezkedés... lavírozás... Megfontolás... mérlegelés... kiállás... A jó példákban rejlő erőforrás: a helytállás! Jézusunk megfontolt helytállása!

Vallási rendszerhez való viszonyulásában Jézus nem lesöprő, hanem mérlegelő. Ami az ő értékszéméletét, Istenről alkotott képét és az ebből fakadó küldetését nem gátolja, abban megengedő (közösségvállalás nélkül is tehet valaki jót Jézusra hivatkozva: „Ne tiltsátok meg neki”). Ami ebben segíti, abban együtt működő: szokása szerint zsinagógába jár, jeruzsálemi zarándoklatra megy, hivatalos igazolásért a papokhoz küldi a gyógyult leprást. Amit ellenerőnek lát, abban viszont keményen elutasító: jeruzsálemi áldozat bemutatásáról nem tudunk, a szombat obszervanciájával nem engedi kijátszani a jót tevést, a vallási hagyományokat felrúgja, élesen bírálja, ha azok szeretetellenesekké torzulnak... Az alamizsnálkodást, amiben a farizeusok kimagaslóan teljesítettek, dicséri, és valószínű, hogy közösségek gyakorolják is (karióti Júda a pénztáros). Újraelosztó karitás ez, hiszen nem

az általuk megtermelt pénzzel, hanem másoktól kapottal gazdálkodnak (vö. pl. Teréz anya rendjének működése).

Jézus imaélete is személyiségének jó kifejezője. Kisközösségét nem tanította és nem gyakoroltatta a közösségi imában. Neki elégnek látszott zsidó vallásának közösségi imádkozó gyakorlata. Ő maga az egyéni elvonulós imádkozást élte. Minden jelentős kihívás előtt egyedül imádkozik, gondolkodik (a Tizenkettő kiválasztása, tömegpasztorációból a személyes közösségépítésbe váltás...). A zsidó imaéleti hagyományokat tartotta, zsoltároztak, énekeltek (Pászka-vacsora). Őva int a sok beszédű imától, a locsogástól. Az egyetlen tanítványi kérésre mondott és neki tulajdonított, kötöttnek értelmezett imája a Miatyánk, amelyet mintának szánt: „így imádkozzatok”. Mint a II. Vatikáni zsinat a II. mise-kánon szövegét: vázlatként ajánlja. Rövidsége miatt a leghasználtabb miseszöveg lett.

A keresztény hagyomány természetesen kifejlesztette a maga ima gyakorlatát. Sokkal tágabban, mindenféle személyiség igényének megfelelően formálta. Az egyéni elvonulós ima erős hangsúlya mellett kiemelkedik a közösségi ima. Micsoda erőforrásunk volt és van a nagycsütörtöki, nagypénteki virrasztásainkban, BNT- és Bokorünnep-imáinkban, a lelki gyakorlatos és kisközösségi imáinkban! Még a kívülről szószaporításnak tetsző rózsafüzérezésben is megtartó erő rejlik. Barcza Barna paptestvérünk mondta: „A börtön első heteiben a Rózsafüzér tartott meg.” Az ima számomra az Istent megszólító emberi eszköz. Nem beszélgetés. Leginkább monológ, hiszen Isten nem az ember személyes és közvetlen, szóban megnyilvánuló kapcsolattartásában kommunikál velünk.

Kommunikációs eszköztára bizonyára sokkal gazdagabb, mint a miénk. Nem véletlen, hogy Jézus a gondolkodásra, megfontolásra, következtetésre tette a hangsúlyt, ha Isten szándékát kutatja az ember. Számomra ez a színes imagyakorlat nem jézusidegen, pedig tőle nem ezt látjuk, tanuljuk. Ami emberi, az nem feltétlen jézusidegen! Lényeg a mennyei Atyánkkal való fejlődőképes kapcsolat. A „hogyan” már rajtam, rajtunk, közös megállapodásainkon fordul.

Római katolikus vallási cselekményekben magam is részt veszek, és mindmáig tartom bokros külső célunkat, mely szerint „amely felekezetbe születtem, és amelyben vagyok, azt kell Jézust követővé segítenem”. Szentségi és szentelményi lehetőségeket erre való eszköznek tekintem. Hálás vagyok, hogy akármilyen torzulások terhelik is az egyháztörténelmet, mégis eljutott hozzám is a történeti Jézus személyiségének varázsa. Szabadon, botránkoztatás nagy veszélye nélkül húzódnatok vissza azon területekről, amelyeket Jézustól idegennek gondolok

(pl. kereszthódolat). Ugyanilyen szabadon kapcsolódhatok bele az évszázadok alatt bevált, szép, lélekemelő cselekményekbe (pl. szentmise).

3./Jézusnak is élni kellett valamiből és valahol.

A „nincs hol lehajtania fejét” inkább a sorsvállalás súlyára figyelmeztető mondat. Leválva a családról, Názáretről, Kafarnaumban volt otthona, ahová rendre „hazatért”. Vándortanítóként működött, és terapeutaként ingyenesen gyógyított. Elvet is megfogalmaz: „Megérdemli a munkás a maga bérét”. Jómódú asszonyok finanszírozzák Isten Országát építő vállalkozását. Főállású próféta, tanító, rabbi. Főállású, de nem megélhetési! Megélhetési élethelyzet nem veszélyeztette, hogy megalkuvásokba, helyezkedésekbe gabalyodjon. Tudott elfogadni, még zűrös életűektől is (Lévi, Zakeus, magdalai Mária). Sőt, még meg is hívta magát vendégségbe. Valami ösbizalom jellemezte, nem csupán Isten iránt, de az emberek iránt is.

A „mit együnk, mit igyunk, mibe öltözzünk” egzisztenciális gondja fölé tudott emelkedni, és a természet egyszerű működését (liliom, ég madarai) tartotta normális szemléletnek, nem az ezek miatti görcsölést, gondban levést. Bízott a százannyiként megfogalmazott „jutalom” realitásával, javakban és kapcsolatokban egyaránt. Bízott abban, hogy ha elterjednek az osztozni, adni hajlandó emberek, akkor ez a százannyi máris megvalósul közöttük bizonyosan.

Nagycsaládosként csóválom a fejem. Vajon így élt volna akkor is, ha még évtizedekig élhet pl. saját családdal, annak minden egzisztenciális felelősségével? Sokszor voltam már olyan helyzetben, hogy sajnáltam, hogy nem leshetek el Jézustól jó és konkrét válaszokat, jó példát a magam természetes, nagycsaládos élethelyzetéből adódó kihívásokra. Emlékszem, hogy az „első szerelem” időszakában olyan jó volt nem foglalkozni csip-csup megélhetési dolgokkal, mert ezek megoldódtak, és én lendülhettem istenes dolgaimban. Istenem, mennyi névtelen adomány jutott el hozzám is! Minden gördülékenyen ment. Amíg egyedül voltam. Családot alapítva mindenféle technikával ki kellett alakítanunk a gondban nem levés életformáját. Pénzelszámolás, időelszámolás, tárgyi értékáramoltatás...

Az adás és elfogadás életformáját. Meg kellett találnunk a Jézus-követés életvitelszerű megoldásait egy Jézusétól merőben eltérő életformában. Így van ez rendjén, hiszen nem az életformában kell követnem őt, hanem az életelveihez való hűségben: a megfontoltan ösbizalomra épülő élet odaadásban.

4./ Jézus feltételeket és feltétel nélküliségeket mutató magatartása.

Személyre szabottan mutat utat. A gazdag ifjú

esete jó példalehetőség azoknak, akik a magunkat megszegényítést tartják jézusi cél-parancsnak. Neki mindent oda kellett volna adnia a szegényeknek, hogy képes legyen tanítvánnyá lenni. Embertelenül kemény és abszurd feltétel! Pedig itt egy mindenben példa értékűen vallásos zsidó fiatalemberről van szó, akiben fel sem merül, hogy vagyona nem Istennek tetsző. A jó egészség, a sok fiúgyermek és a nagy vagyon ugyanis Jahve áldása (lásd Jób könyve). Jézus Istenénél a vagyon sáfárlására kapott szereteteszköz. Zakeusnál Jézus már nem a minden vagyona szétesztését mondja, hanem méltatja a harácsolásból, a sokszoros kárpótlásig jutó elhatározást, amire Zakeus maga jön rá, és amit maga ígér meg. A jobba levés személyes elhatározása és konkretizálása az, amit Jézus nagyra értékeli Zakeusnál. Általánosítások helyett a személyre szabottság az, ami Jézustól eltanulható.

A nőekkel kapcsolatban felettébb megengedő, irgalmas, figyelmes. A samáriai asszony férfifaló életének tényét kimondja, de nem tart erkölcsi prédikációt. Nem megmondó ember, hanem kimondó tanító. A házasságtörő asszony bocsánatkérés, bünbánat nélkül is feloldozást kap és a további élethez biztatást: „Többet ne vétkezzél”!

Bennem erősen jelen van a bünbánat és bűnbocsánat összefüggése. Megbocsátani annak lehet, aki bocsánatot kér. Ez a teljesség. Részlegesség az, ha megbocsátok anélkül, hogy elnézést kérne a sértő. Eredmény: bennem béke, benne rendtelenség. Részlegesség, ha bocsánatot kér, de én megkeményítem magam. Eredmény: béke benne, rendtelenség bennem. A kölcsönösség teremt békét a felek között és a felekben. Ez a teljesség. A házasságtörő asszony esete nem a teljesség. Ha Jézust megcsalta volna a felesége, akkor is ilyen nagyvonalú? Persze ő állítólag cölebsz volt, hogyan is mondhatok ilyet? Mondok, mert nekem van feleségem, testvérbarátaimmal mi nagyrészt hitvestársi kapcsolatokban élünk. Az ebből adódható krízisekre választ keresünk. Házasságtörés (testi, szellemi, spirituális!) bizony szeretetkapcsolat-törés. A szeretetkapcsolat-törésre karióti Júda lehet a szentírási példa. Szomorú tudomásulvétel, elengedés a jézusi reakció. Ez működő modell a hitvestársi kapcsolat törésekor is? Van, akinél igen, van, akinél nem. A tudatosan, felelősen kimondott igenek számonkérhetőek. Munkaviszonyban is, közösségi vállalatokban is, házasságban is. Egymás normára segítése és a magunk normára nevelése a közös élet létfeltétele. Ennek liberalizálása a társadalmak pusztulását gyorsítja fel. A Szentlélek elleni bűnnek a megideologizált bűnöket gondolom. A szeretetlen kapcsolatból kiszorulás nem erény, hanem menekülés. Megváltozás helyett. Elvált vagy egymást emésztő párkapcsolatú gyermekeink, testvéreink sorsa nagy felkiáltó jel! „A házasság nem felbonthatatlan, hanem nem szabad

felbontani!” –mondta, írta Bulányi atya. A Jézus-követés az elveket adja ezekhez a krízisekhez, de a gyakorlati lépést magunknak kell megtalálnunk. Az „Ember szét ne válassza!” jézusi norma, bizony eljuthat odáig, hogy az egymást elemésztő és már exitált (meghalt) szeretet állapotában, a „házaspárnak” magam javasoltam a szétválást. A szeretet erre is indíthatja a segíteni akaró embert. Menteni, ami még menthető... Persze tudom, hogy van, aki ilyen pokollá vált állapotban is inkább a házasság vértanúképző jellegét vallja, csak el ne váljanak.

A Jézus-követés számomra elsősorban az ő értékszemléletének fejlődőképes átvételét jelenti. Másodsorban az ő személyes, ránk hagyományozott magatartásának, magamra alkalmazott követését jelenti. Amiben hasonlóak vagyunk, abban könnyebb a követés. Amiben nem spórolhatom meg a személyes következtetést és döntést, abban nehezebb. Lényeg, hogy amint ő közösséget vállalt követőivel, úgy én is vállaljak közösséget vele és a rá figyelőkkel. Ki a keresztyén? „Aki Jézus személyét és ügyét magáénak vallja” (H. Küng).

Hála legyen mennyei Atyánknak Jézusért!

KIRÁLY IGNÁCZ

BOJTÁRKARÁCSONY

Olyan történt velem, hogy erről nem hallgathatok. Ugyan, mi a csuda történhet egy kis kölyökkel, aki csak egy bojtár? - kérdezhetné valaki. Azért, mert én a juhász cselédje vagyok, azért, mert én csak egy kis „szaladj ide, szaladj oda” szolgája vagyok a juhásznak és a birkanyájnak, azért még velem is történhetnek ám csuda dolgok! Itt, ahol élek, egy kis vacak faluban, Betlehemben, itt már az is nagy esemény, ha megellik a tehen, vagy születik egy kiskölyök. Mostanában azonban nagy vándorlás van errefelé. Valami népszámlálást csinálnak a betyár rómaiak. No, csak nőjék fel, majd odacsapunk mi ennek a páncélos, tógás bandának! Egy fiú mifelénk ott kezdődik, hogy felnővén sok gyerekről álmodik, és nagy rendet akar majd maga és hazája körül.

Na, jó, most a birkák között kell rendet tartanom, de hát ez az út vezet álmaim felé. Hogy szavamat ne veszítsem, folytatom az én csuda dolgomat.

Betereltük a nyáját ide a barlangunk melletti karámba. A nagyobb jószágot tartjuk itt belül, a két girhes tehenet, az egy szem kis bocinkat, jaj, ő a kedvencem... Persze a két számár is bent van. Ezt a nagy zsúfoltságot azért viselem jól, mert az éjszakai hideg ellen a bűz mellett, jó meleget is adnak. Világos, hogy én a bocimmal alszom. Ha útban vagyok neki,

képen nyal és felkelt. Jóban vagyunk. Tejszagúak az álmaim. Egyik este megszokott fészkelődésünket a felnőttek beszéde zavarta meg. „Felnőttek”, néha alig viselem őket, de majd felnővök egyszer én is. Kunyerálók jöttek, hogy hadd tölthessék nálunk az éjszakát. Főnököm nem egy barátságos vendéglős, hát el akarta hajtani őket. A bekérezkedő ember azzal érvelt, hogy asszonya bármikor megszüülheti babáját és sehol nem kaptak szállást, a faluban a legutolsó fészter is foglalt. Izgalmas dolog lesz ebből, gondoltam. Szülőszoba lesz az istállónk. Micsoda buli! Végül is a főnök összebb rendezte a jószágot, a jövevények levackoltak, egy férfi és egy pocakos nő. Az ő szamaruk kint maradt a karámnál. Alighogy elbóbiskoltam, arra ébredek, hogy nagy a sürgés-forgás. Söhajtozások, nyögések, férfiak beszéde: „meleg vizet, kendőt, innivalót...” Kilestem a boci mögül, de hát a vacak mécses csak arra jó, hogy kísérteties árnyakat és árnyékokat lássak.

Ebben a káoszban röpködhetek volna ott boszorkányok is, vagy akár angyalok is. Egyszer csak felsírt egy kis kölyök! Felnevettek a férfiak és halkán motyogott valamit az a fiatal asszonyka is. Mit nevetgélnek ezek, mikor sír a baba? Hát a felnőttekről ennyit. Felkeltem és a letakart sajtárból merítettem egy csupor tejet és oda vittem az anyukának. Jó, hogy a főnök már kiment, mert ha kéretlenül mozgolódtam, hamar elcsattant egy nyakleves, amit másutt pofonnak is mondanak. Erre most nem is gondoltam. Csak arra, hogy biztos szomjas a baba, azért bög. Szomjas volt, de az anyuka. Jót kortyolt az esti fejéből. Néztem a babát, de csak az arcoskáját láttam, annyi kendő, meg rongy volt körötte. Már nem bögött, mintha aludt volna. No, ez is szépen kezdi az életet, előbb sír, aztán alszik. Jó, jó, tudom, hogy még csak ennyit tud, de hát mégis. Egy bojtárember azért többet várna el tőle, ha már itt született közöttünk. Az apja, kicsit öregcskének látszott ehhez a fiatal anyukához, de mifelénk nem évekkal mérik a házasságokat. Az apja, ott tett-vett, rendezgetett, mert elég nagy rendetlenség volt még istálló szempontról is. Az anyuka aranyos volt, intett, hogy üljek oda melléjük.

Oda heveredtem és mintha a kis babájának mondaná, beszélt a maga fáradt, halk szavával... No, hát ez volt a csudálatos... „Mielőtt megszülettél, pici drágám, Jézusnak gondoltuk a nevedet. Mi lesz belőled? Csak a Jóisten tudja. Jaj, én úgy szeretném, ha nagyon jó ember lennél! Ó, én úgy szeretném, ha a gyermekek és a gyermeki lelkű felnőttek példaképe lennél! Szegények vagyunk, kicsinyek vagyunk, a rómaiak és a nagyurak szolgálai vagyunk, mégis! Hagy álmodjak szépet és jót felőled! Egy édesanyának ezt a jogát senki nem veheti el! Pici fiacskám, látod már nem is csak beszéllek, inkább már harciasan imádkozom. Szólok apádnak. Gyere Józsefem, itt az ideje a hálaadásnak, hogy fiú